

A három csikó

A híres királyi istállóban egy napon három csikó született. Az egyiknek tündöklő aranszőre volt. Őt a király a fiának ajándékozta. A másik csillogó ezüstszőrrel látta meg a napvilágot. Őt egy nemesember vásárolta meg. A harmadik se nem csillogott, se nem tündökölt, de még csak nem is sziporkázott. Kicsi volt és vézna, alig állt a lábán, a színe pedig közönséges piros pej. Úgy tűnt, a holnapot sem éri meg, így kítették a szemétdombra.

Ott sírt a kis piros pej csikó, éhesen és árván. Arra járt egy szegény ember, aki meghallotta, megszánta a csöppnyi jószágot, karjába vette, s hazavitte.

A királyfi Tornádónak nevezte el az aranszőrű csikót. Játsozott vele, simogatta, majd csakhamar ráunt. Egyre ritkábban nézett az istálló felé. Nem volt ezzel baj, hiszen a csikót válogatott lovászok gondozták. Mézzel csurgatott zabbal etették, hogy erős és nagy legyen. Lett is belőle olyan fejedelmi csatamén, hogy messze földről csodájára jártak.

A nemesember az ezüstszőrű csikónak a Vihar nevet adta. Meghagyta öreg cselédjének, hogy olyan lovat faragjon belőle, amiért irigyelni fogja minden ismerőse. Így is lett. Tejben-vajban áztatott árpával etették, s hatalmas, gyönyörű paripává nőtt.

A szegény ember a kislánya, Palkó gondjaira bízta a piros pej csikót. Palkó Szellőnek nevezte el a lovat, s féltőn viselte gondját. Vele aludt a szalma között, dédelgette, tanítgatta. Maga kaszálta neki a szénát. Megerősödött a csikó, s felnőtt ő is. Egészséges, átlagos méretű ló lett belőle. Palkó és Szellő nagyon szerették egymást, úgy összenőttek, mint szűk tepsiben a zsemlek.

Történt egy éjjel, hogy betörő járt a királyi kastélyban, s ellopott sok drága ékszert. Nyolclovas hintón robogott el a zsákmánnyal. A király katonái nyomban lóra kaptak, s utána eredtek. Hanem mintha délibábot üldöznének, sehogy sem tudtak a közelébe kerülni.

- Tornádó utoléri! - jelentette ki a királyfi.

Fel is ült a hátára, keményen megsarkantyúzta, s vágattak sebesen. De nem elég sebesen. A katonákat megelőzték ugyan, de a hintót nem érték el.

Gyorsan elterjedt a híre a gaztettnek, eljutott a nemesember fülébe is.

- Vihar utoléri! - csapott az asztalra.

Vihar hátára pattant, megsuhogtatta a lovaglópalcát, s úgy vágattak, mintha repülnének. Lehagyták még a királyfit is, de a hintó makacsul távolodott.

Palkó is segíteni szeretett volna, így felkapott ő is Szellő hátára, s a lóva fülébe súgta:

- Édes lovacska, most aztán úgy fuss, mint még soha!

S Szellő vágatott is, de úgy, mint a gondolat! El is érték a hintót egy-kettőre. Palkónak sikerült átugrani rá, s megállítani. A bűnözőt is feltartotta, míg odaértek a katonák, s bilincsbe verték.

Ahogy visszaért Palkó a királyi udvarba, mindjárt közrefogták, s kérdezgettek, miféle lóva van, s mivel eteti, hogy így tud futni. Nem akarták elhinni, hogy csak gyenge szénát eszik. Azon még jobban elcsodálóztak, hogy bizony Szellő volt az a csenevész csikó, akit a királyi istállóból tettek ki a szemétre. Meg is bánták a kegyetlen döntést.

Aznap este Palkó a királlyal vacsorázott. Olyan lakomát tartottak a tiszteletére, mintha karácsony lenne. Kérdezte is a király Palkótól:

- Ugye, nem ettél még ilyen jót soha életedben?

- Bizony, éppen ilyen jót még soha, de jobbat már ettem - felelte Palkó.

- Az hogy lehet? - ráncolta szemöldökét a király.

- Anyám főztje a legjobb, mert benne van minden szeretete. Mint ahogy benne van az én szeretetem is a gyenge szénában, amit a lovam eszik. Az ad neki erőt, hogy vágatasson, mint a gondolat.

Tetszett a királynak Palkó beszéde.

Megajándékozta a fiút annyi arannyal, ezüsttel, hogy attól kezdve Szellő is mézes zabot, tejben-vajban áztatott árpát evett élete végéig.

MISKOLCZI BARBARA

